

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
YVES BOT IŠVADA,
pateikta 2012 m. balandžio 24 d.¹

Byla C-128/11

**Axel W. Bierbach, UsedSoft GmbH bankroto administratorius,
prieš
Oracle International Corp.**

(Bundesgerichtshof (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Kompiuterio programų teisinė apsauga — Direktyva 2009/24/EB — Iš interneto parsisiųstos naudotos programinės įrangos pardavimas — Platinimo teisės išnaudojimas“

1. Šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/24/EB dėl kompiuterių programų teisinės apsaugos² 4 straipsnio 2 dalies ir 5 straipsnio 1 dalies aiškinimu.

2. Pateikti klausimai susiję su ginču tarp *UsedSoft GmbH*, atstovaujamos Axel W. Bierbach, veikiančio kaip šios bendrovės bankroto administratorius³, ir *Oracle International Corp.*⁴ dėl *UsedSoft* pardavinėjamos „naudotos“ *Oracle* programinės įrangos.

I – Teisinis pagrindas

A – Tarptautinė teisė

3. 1996 m. gruodžio 20 d. Ženevoje Pasaulinė intelektinės nuosavybės organizacija (PINO) priėmė PINO autorių teisių sutartį. Ši sutartis Europos bendrijos vardu buvo patvirtinta 2000 m. kovo 16 d. Tarybos sprendimu 2000/278/EB⁵.

4. Šios sutarties 4 straipsnyje numatyta, kad, kaip apibrėžta Berno konvencijos 2 straipsnyje, kompiuterio programos yra saugomos kaip literatūros kūriniai. Tokia apsauga taikoma kompiuterio programoms, išreikštomis bet koku būdu ar forma.

5. PINO autorių teisių sutarties 6 straipsnyje „Platinimo teisė“ numatyta:

„1. Literatūros ir meno kūrinių autoriai turi išimtinę teisę suteikti leidimą padaryti jų kūrinių originalus ar kopijas viešai prieinamus, juos parduodant ar kitaip perduodant nuosavybėn.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — OL L 111, p. 16.

3 — Toliau – *UsedSoft*.

4 — Toliau – *Oracle*.

5 — OL L 89, p. 6; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 33 t., p. 208.

2. Nė viena šios Sutarties nuostata neapriboja Susitariančiųjų Šalių laisvės prireikus nustatyti tokias sąlygas, kuriomis būtų taikomas šio straipsnio 1 dalyje numatytos teisės išsėmimas pirmą kartą pardavus ar kitaip perdavus nuosavybėn kūrinio originalą ar jo kopijas autoriui leidus.“

6. Suderintuose PINO autorių teisių sutarties straipsnių paaiškinimuose dėl 6 ir 7 straipsnių nurodyta:

„Šiuose straipsniuose minimos sąvokos „kopijos“ bei „originalai ir kopijos“, pagal minėtus straipsnius jiems taikant platinimo teisę ir nuomos teisę, išimtinai žymi užfiksuotas kopijas, kurias galima išleisti į apyvartą kaip materialius objektus.“

B – Sąjungos teisė

1. Direktyva 2009/24

7. Direktyva 2009/24 kodifikuoja 1991 m. gegužės 14 d. Tarybos direktyvą 91/250/EEB dėl kompiuterių programų teisinės apsaugos⁶.

8. Vadovaujantis Direktyvos 2009/24 1 straipsnio 1 dalimi, „valstybės narės taiko kompiuterių programoms tokią autorių teisių apsaugą kaip ir literatūros kūriniams, apibrėžtiems Berno konvencijoje dėl literatūros ir meno kūrinių apsaugos“.

9. Šios direktyvos 4 straipsnyje „Apribojimai“ nustatyta:

„1. Vadovaujantis 5 ir 6 straipsnių nuostatomis, autoriaus teisių turėtojo išimtinės teisės, kaip apibrėžta 2 straipsnyje, apima teisę pačiam arba leisti kitam:

- a) nuolat arba laikinai bet kokiomis priemonėmis ir forma atgaminti visą kompiuterio programą arba jos dalį. Jei kompiuterio programos įdiegimui, peržiūrėjimui, paleidimui, perdavimui ar saugojimui būtinas toks atgaminimas, tokiems veiksams reikia gauti autoriaus teisių turėtojo leidimą;
- b) versti, pritaikyti, sutvarkyti ar kitaip pakeisti kompiuterio programą bei atgaminti šių veiksmų rezultatus, nepažeidžiant asmens, kuris keičia programą, teisių;
- c) bet kuria forma viešai platinti ir nuomoti kompiuterio programos originalą arba jos kopijas.

2. Pirmą kartą autoriaus teisių turėtojui arba su jo leidimu pardavus programos kopiją (Europos Sąjungoje), išnaudojama tos kopijos platinimo (Sąjungoje) teisė, išskyrus teisę kontroliuoti tolesnę programos ar jos kopijos nuomą.“

10. Šios direktyvos 5 straipsnio „Apribojimų išimtys“ 1 dalyje numatyta:

„Jei nėra konkrečių sutartinių nuostatų, 4 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose nurodytiems veiksams nereikia autoriaus teisių turėtojo leidimo, kai tokie veiksmai yra būtini tam, kad kompiuterio programą teisėtai įsigijęs asmuo galėtų ją naudoti pagal paskirtį ir taisyti jos klaidas.“

6 — OL L 122, p. 42; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 114.

2. Direktyva 2001/29

11. 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo⁷ 28 ir 29 konstatuojamosiose dalyse numatyta:

„(28) Autorių teisių apsauga pagal šią direktyvą apima išimtinę teisę kontroliuoti kūrinio, užfiksuoto materialioje laikmenoje, platinimą. Teisių turėtojui (Sąjungoje) pirmą kartą pardavus kūrinio originalą ar jo kopijas arba kai originalas ar jo kopijos yra parduodamos jam leidus, išnaudojama teisė kontroliuoti to objekto perpardavimą (Sąjungoje). Ši teisė neturėtų būti laikoma išnaudota, jei teisių turėtojas kūrinio originalą ar jo kopijas parduoda arba originalas ar jo kopijos parduodamos jam leidus ne (Sąjungoje). Nuomos ir panaudos teisės autoriams buvo nustatytos Direktyvoje 92/100/EEB⁸. Šioje direktyvoje nustatyta platinimo teisė nepažeidžia tos direktyvos I skyriaus nuostatų dėl nuomos ir panaudos teisių.

(29) Teisių išnaudojimo klausimas neiškyla paslaugų ir ypač internetinių („on-line“) paslaugų atveju. Tas pats pasakytina ir apie kūrinio ar kito objekto materialią kopiją, kurią teisių turėtojui leidus padaro tokios paslaugos naudotojas. Dėl to ta pati nuostata tinka kūrinio ar kitų objektų originalo ir kopijų nuomai ir panaudai, nes pagal savo pobūdį tai yra paslaugos. Skirtingai nuo CD-ROM ar CD-I, kuriuose intelektinės nuosavybės objektai yra užfiksuoti materialioje laikmenoje, būtent prekėje, kiekviena internetinė („on-line“) paslauga iš tiesų yra veiksmas, kuriam turėtų būti gautas leidimas tais atvejais, kai autorių teisės ar gretutinės teisės tai nustato.“

12. Direktyvos 2001/29 3 straipsnyje „Teisė viešai paskelbti kūrinius ir teisė kitus objektus padaryti viešai prieinamus“ numatyta:

„1. Valstybės narės nustato autoriams išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį savo kūrinių viešą skelbimą laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis, įskaitant savo kūrinių padarymą viešai prieinamais tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.

<...>

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytos teisės nebus išnaudotos jokių šiame straipsnyje nustatytu viešo paskelbimo ar padarymo viešai prieinamo veiksmu.“

13. Pagal šios direktyvos 4 straipsnį „Platinimo teisė“:

„1. Valstybės narės nustato autoriams išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį viešą jų kūrinių originalo ar jo kopijų platinimą parduodant ar kitais būdais.

2. Kūrinio originalo ar kopijų platinimo teisė nėra laikoma išnaudota (Sąjungoje), išskyrus tuos atvejus, kai teisių turėtojas (Sąjungoje) pirmą kartą tą objektą parduoda ar kitaip perleidžia jo nuosavybę arba tai daroma jo sutikimu.“

7 — OL L 167, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230.

8 — 1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos direktyva dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje (OL L 346, p. 61; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 120).

C – Nacionalinė teisė

14. 1965 m. rugsėjo 9 d. Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo (*Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte*)⁹ redakcijos, galiojusios pagrindinės bylos faktinių aplinkybių metu (toliau – *UrhG*), 69c ir 69d straipsniais į vidaus teisę perkelta: 69c straipsniu – Direktyvos 2009/24 4 straipsnis ir Direktyvos 2001/29 3 straipsnis, o 69d straipsniu – Direktyvos 2009/24 5 straipsnis.

15. *UrhG* 69c straipsnyje numatyta:

„Teisės turėtojas turi išimtinę teisę pats ar leisti kitiems:

1) nuolat arba laikinai bet kokiomis priemonėmis ir forma atgaminti visą kompiuterio programą arba jos dalį. Jei kompiuterio programai įdiegti, peržiūrėti, paleisti, perduoti ar saugoti būtinas toks programos atgaminimas, tokiems veiksams reikia gauti autoriaus teisių turėtojo leidimą;

2) versti, pritaikyti, sutvarkyti ar kitaip pakeisti kompiuterio programą bei atgaminti šių veiksmų rezultatus. Asmens, kuris keičia programą, teisės saugomos;

3) bet kuria forma viešai platinti, įskaitant nuomą, kompiuterio programos originalą arba jos kopijas. Jei kompiuterio programos kopija teisės turėtojo leidimu platinama pardavimo būdu (Sąjungos) ar kitos (1992 m. gegužės 2 d.) Europos ekonominės erdvės susitarimui¹⁰ priklausančios valstybės narės teritorijoje, šios kopijos platinimo teisė, išskyrus nuomos teisę, laikoma išnaudota;

4) bet koku būdu kompiuterio programą viešai skelbti laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis, įskaitant šios programos padarymą viešai prieinamos tokiu būdu, kad kiekvienas asmuo galėtų ją pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.“

16. *UrhG* 69d straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Jei nėra konkrečių sutartinių nuostatų, 69c straipsnio 1 ir 2 punktuose nurodytiems veiksams nereikia teisių turėtojo leidimo, kai tokie veiksmai yra būtini tam, kad kiekvienas asmuo, kuriam leista naudoti programos kopiją, galėtų naudoti kompiuterio programą pagal paskirtį ir taisyti jos klaidas.“

II – Faktinės aplinkybės ir pagrindinės bylos procesas

17. *Oracle* gamina ir platina programinę įrangą. Ji turi išimtinės autoriaus teises, susijusias su šių programų naudojimu, ir Vokietijos bei Bendrijos žodinius prekių ženklus „Oracle“, kurie įregistruoti, be kita ko, programinei įrangai.

18. *Oracle* savo programinę įrangą parduoda 85 % atvejų parsisiunčiant ją internetu. Klientas programinę įrangą parsisiunčia tiesiogiai iš *Oracle* interneto svetainės į savo kompiuterį. Programos yra vadinamoji „kliento-serverio“ programinė įranga. Jų naudojimo teisė apima teisę programinę įrangą išsaugoti serveryje ilgam laikui ir leisti tam tikram skaičiui naudotojų prisijungti taip, kad ši įranga būtų įrašoma į jų darbo kompiuterių darbinę atmintį. Pagal programinės įrangos aptarnavimo sutartį iš *Oracle* interneto svetainės gali būti parsisiunčiamos aktualios programinės įrangos versijos („updates“) ir klaidoms pašalinti skirtos programos („patches“).

9 — *BGBL* 1965 I, p. 1273.

10 — OL L 1, 1994, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 52 t., p. 3.

19. *Oracle* licencinių sutarčių skirsnyje „Suteikiamos teisės“ yra tokia nuostata:

„Sumokėdami už paslaugas Jūs išimtinai dėl savo įmonės verslo tikslų įgyjate neterminuotą, neišimtinę, neperleidžiamą ir nemokamą teisę naudotis viskuo, ką *Oracle* sukuria ir perleidžia Jums remiantis šia sutartimi.“

20. 2005 m. spalio mėn. „naudotomis“ programinės įrangos licencijomis prekiaujanti *UsedSoft* pasiūlė „jau naudotas“ *Oracle* licencijas, nurodžiusi, kad jos yra aktualios, nes tebegalioja aptarnavimo sutartis, kurią pirmosios licencijos įgijėjas sudarė su *Oracle*, ir kad pardavimo teisėtumą patvirtina notaras.

21. Atitinkamos *Oracle* programinės įrangos dar neturintys *UsedSoft* klientai, įsigiję „naudotą“ licenciją, šią programinę įrangą tiesiogiai parsisiunčia iš *Oracle* interneto svetainės. Klientai, kurie jau turi tokią programinę įrangą ir įsigyja licencijas papildomiems naudotojams, parsisiunčia programinę įrangą į papildomų naudotojų darbo kompiuterių darbinę atmintį.

22. *Landgericht München I* (Miuncheno I apygardos teismas) patenkino *Oracle* pareikštą ieškinį, kuriuo buvo prašoma nutraukti šiuos veiksmus. Kadangi *UsedSoft* apeliacinis skundas dėl šio sprendimo buvo atmestas, *UsedSoft* pateikė kasacinį skundą *Bundesgerichtshof* (Vokietijos aukščiausiasis federalinis teismas).

III – Prejudiciniai klausimai

23. *Bundesgerichtshof* nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

1. Ar asmuo, kuris gali remtis tuo, kad teisė platinti kompiuterio programos kopiją yra išnaudota, yra „teisėtai įsigijęs asmuo“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2009/24 <...> 5 straipsnio 1 dalį?
2. Jeigu atsakymas į pirmąjį klausimą būtų teigiamas, ar išnaudojama teisė platinti kompiuterių programos kopiją pagal Direktyvos 2009/24 <...> 4 straipsnio 2 dalį <...>, jeigu įgijėjas padarė kopiją teisių turėtojo leidimu, parsisiuntęs programą iš interneto į duomenų laikmeną?
3. Jeigu atsakymas ir į antrąjį klausimą būtų teigiamas, ar asmuo, kuris įsigijo „naudotą“ programinės įrangos licenciją, jei nori padaryti programos kopiją kaip „teisėtai įsigijęs asmuo“ pagal Direktyvos 2009/24 <...> 5 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 2 dalį, irgi gali remtis teisės platinti kompiuterių programos kopiją, kurią pirmasis įgijėjas teisių turėtojo leidimu padarė parsisiuntęs programą iš interneto į duomenų laikmeną, išnaudojimu, jeigu pirmasis įgijėjas savo programos kopiją ištrynė arba jos nebenaudoja?“

IV – Mano vertinimas

A – Preliminarios pastabos

24. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas neabejoja, kad *UsedSoft* klientai, parsisiuntę kompiuterio programas iš *Oracle* interneto svetainės arba jas įrašę iš atminties laikmenos į papildomų kompiuterių darbinę atmintį, atlieka atgaminimo veiksmą, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 1 dalies a punktą, kuris pažeidžia *Oracle* išimtinę atgaminimo teisę. Be to, kadangi *Oracle* licencijos sąlygose nurodyta, kad naudojimosi teisė yra „neperleidžiama“, *Bundesgerichtshof* pažymi, jog *Oracle* klientai negali teisėtai perduoti atgaminimo teisės *UsedSoft*, kuri atitinkamai negali jos perduoti savo klientams.

25. Remdamasis tuo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas daro išvadą, kad ginčo išsprendimas priklauso nuo to, ar *UsedSoft* klientai gali remtis *UrhG* 69d straipsnio 1 dalimi, kuria į Vokietijos teisę perkelta Direktyvos 2009/24 5 straipsnio 1 dalis, ir reikalauti, kad atgaminimo veiksmui, kuris būtinas tam, kad teisėtai įsigijęs asmuo galėtų naudoti kompiuterio programą pagal paskirtį, nereikalingas teisių turėtojo leidimas.

26. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo teigimu, šį klausimą galima išskaidyti į tris klausimus, susijusius su, pirma, „teisėtai įsigijusiu asmeniu“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2009/24 5 straipsnio 1 dalį, kuris gali remtis platinimo teisės išnaudojimu, antra, tuo, ar platinimo teisė išnaudojama, kai teisės turėtojo leidimu parsisiunčiama programos kopija internetu, ir, trečia, naudotos licencijos įgijėjo galimybe remtis šiuo teisės išnaudojimu, kai pirmasis įgijėjas ištrynė savo kopiją arba jos nebesinaudoja.

27. Nors prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas antrąjį klausimą pateikė, tik jei į pirmąjį būtų atsakyta teigiamai, manau, kad pirmiausia reikia atsakyti į jį. Prieš nagrinėjant, ar asmuo, kuris gali remtis platinimo teisės išnaudojimu, gali būti laikomas „teisėtai įsigijusiu asmeniu“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2009/24 5 straipsnio 1 dalį, dar reikia išsiaiškinti, ar tai, jog Sąjungos teritorijoje gyvenantis asmuo parsisiunčia *Oracle* programas, reiškia, kad išnaudojama šių programų platinimo teisė „Bendrijoje“, kaip numatyta šios direktyvos 4 straipsnio 2 dalyje. Man atrodo, pirmiausia reikia nagrinėti šį klausimą, kuris susijęs su tuo, ar teisės išnaudojimo principas taikomas parsisiunčiant internetu, ar ne.

28. Vėliau kartu nagrinėsiu pirmąjį ir trečiąjį klausimus, kurie susiję su tuo, ar pagal Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalį ir šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalį naudotos licencijos įgijėjas gali remtis pirmojo įgijėjo parsisiųstos kompiuterio programos kopijos platinimo teisės išnaudojimu, kad kaip teisėtai įsigijęs asmuo padarytų naują programos kopiją, jeigu pirmasis įgijėjas ištrynė savo kopiją arba ja nebesinaudoja.

B – Dėl antrojo klausimo

29. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės nori sužinoti, ar pagal Direktyvos 2009/24/EB 4 straipsnio 2 dalį išnaudojama teisė platinti kompiuterio programos kopiją, jeigu įgijėjas padarė kopiją, teisių turėtojo leidimu parsisiuntęs programą iš interneto į duomenų laikmeną.

1. Pagrindinės bylos šalių, vyriausybių ir Europos Komisijos pastabos

30. *UsedSoft* iš esmės nurodo, kad pagal Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalies tekstą teisės išnaudojimo taisyklė gali būti taikoma programinės įrangos perdavimo internetu atveju, nes, pirma, sąvoka „programos kopija“ gali būti suprantama kaip apimanti procesą, kuriuo siekiama leisti įgijėjui įrašyti programą, ir, antra, žodžiais „pirmą kartą <...> pardavus“ nereikalaujama, kad nuosavybė būtų perduota perduodant laikmeną, nes svarbiau yra pasiekti galutinį ekonominį sandorio tikslą – leisti nuolat naudoti programą. Teigdama, kad pardavimui būdinga tai, jog už vienkartinį mokesčių suteikiamas neterminuotas leidimas naudotis programa, nesvarbu, ar laikmena perduodama, *UsedSoft* nurodo, kad iš Direktyvos 2009/24 teksto matyti, jog platinimo teisė yra išnaudojama, kai *Oracle* klientas padaro kopiją teisių turėtojo leidimu, parsisiuntęs programą į duomenų laikmeną.

31. *UsedSoft* priduria, kad šį Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalies tekstu pagrįstą aiškinimą patvirtina ir teisės išnaudojimo taisyklės tikslas, kuriuo siekiama išlaikyti pusiausvyrą tarp autoriaus kūrinio eksploatavimo ekonominių interesų ir laisvo prekių bei paslaugų judėjimo intereso. Nurodydama, kad už mokesčių suteikdamas leidimą neterminuotai naudoti programinę įrangą teisės turėtojas turi galimybę komerciniu būdu išnaudoti savo kūrybinį darbą perduodamas saugomą objektą,

UsedSoft teigia, kad šis autorius, rinkdamasis iš dviejų platinimo būdų, kurie ekonomine prasme yra visiškai vienodi, negali nuspręsti, ar išnaudojimo principas taikomas, ar ne. Jei taip būtų, tai reikštų platinimo monopoliją, kurios būtent siekiama išvengti taikant išnaudojimo taisyklę. Net jei sandoris turėtų būti laikomas paslaugų teikimu, išnaudojimo principas turėtų ir toliau būti taikomas, nes laisvas paslaugų judėjimas taip pat yra vienas iš Sąjungos pagrindinių principų.

32. *UsedSoft* teigia, kad Teisingumo Teismas yra nurodęs, jog išnaudojimo principas netaikomas įprastai nematerialioms naudojimui formoms, kaip antai atlikimo, vykdymo ar transliavimo teisėms, ne todėl, kad jos yra nematerialios, bet todėl, kad už kiekvieną pasinaudojimą šiomis teisėmis mokamas mokestis, dėl to autoriaus ekonominiai interesai nėra patenkinami pirmą kartą išleidus objektą į apyvartą.

33. *UsedSoft* nurodo, kad joks priešingas argumentas negali būti padarytas atsižvelgiant į Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 3 dalį ar šios direktyvos 29 konstatuojamąją dalį, kuriose reguliuojamas tik specifinis atvejis, kai suteikiamas leidimas konkrečiai naudotis paslaugomis tik prisijungimo prie autoriaus serverio laikotarpiu. Skirtingai nei leidimas nuolat naudotis, už kurį sumokamas vienkartinis mokestis, šios daugelį kartų atlygintinai teikiamos paslaugos, pirmą kartą jas suteikus, neleidžia teisės turėtojui patenkinti savo ekonominių interesų.

34. *Oracle* teigia, kad kompiuterio programų kopijų parsisiuntimas nėra pardavimas, nes mokestis mokamas ne už paprastą programos parsisiuntimą, o remiantis licencine sutartimi už šia sutartimi suteiktą naudojimosi teisę. Be to, sudaręs aptarnavimo sutartį, pirmasis įgijėjas gali perparduoti ne iš pradžių parsisiūtą, bet tik kitokią, papildytą ir atnaujintą versiją.

35. Remdamasi Teisingumo Teismo praktika, ypač 2004 m. lapkričio 9 d. Sprendimu *The British Horseracing Board ir kt.*¹¹, suderintais PINO autorių teisių sutarties straipsnių paaiškinimais ir 2000 m. balandžio 10 d. Komisijos ataskaita Tarybai, Europos Parlamentui ir Ekonominių ir socialinių reikalų komitetui dėl Direktyvos 91/250 įgyvendinimo ir poveikio¹², *Oracle* priduria, kad platinimo teisė išnaudojama tik tuo atveju, kai perduodama nuosavybės teisė į materialų objektą, o taip nėra parsisiuntimo sandorio, kuris yra visiškai nematerialus, atveju. Šios bendrovės teigimu, „programos kopija“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalį, gali būti tik fizinis daiktas, t. y. „produktas“. Šis aiškinimas yra suderinamas su teisės išnaudojimo principo, kuriuo siekiama užtikrinti laisvą su teisių turėtojo sutikimu į apyvartą išleistų fizinių kopijų judėjimą, o ne sudaryti galimybę paties naudotojo sukurtoms kopijoms cirkuliuoti, prasme ir tikslu.

36. Bet kuriuo atveju *Oracle* pažymi, kad net jei į šį klausimą reikėtų atsakyti teigiamai, platinimo teisės išnaudojimas dėl programos parsisiuntimo nesuteikia teisės pirmajam įgijėjui perkelti kopiją į kitą laikmeną. Jis tik gali fiziškai perduoti pačią laikmeną, o tam reikia, kad jis, pavyzdžiui, išmontuotų kietąjį diską, į kurį parsisiuntė programą.

37. *Oracle* nurodo, kad nereikia daryti skirtumo tarp to, ar kompiuterio programa yra gauta įsigijus CD-ROM, ar parsisiuntus internetu, nes abiem atvejais norint naudoti programos kopiją reikia sudaryti licencinę sutartį.

38. Ispanijos ir Prancūzijos vyriausybės, Airija bei Italijos vyriausybė nurodo, kad kompiuterio programos platinimo teisė išnaudojama, tik kai į apyvartą išleidžiama materialioje laikmenoje užfiksuota šios programos kopija. Prancūzijos vyriausybė, Airija ir Italijos vyriausybė remiasi teisiniu reguliavimu, atsižvelgiant į kurį turi būti aiškinama Direktyva 2009/24, būtent Direktyva 2001/29.

11 — C-203/02, Rink. p. I-10415, 58 ir 59 punktai.

12 — COM(2000) 199 galutinis.

39. Be to, Airija pažymi, kad net jei teisės turėtojo suteikta licencija turėtų būti laikoma pardavimu, vėlesni įgijėjai parsisiunčia ar perleidžia ne tas kopijas, kurioms buvo suteikta licencija. Ji primena, kad teisės išnaudojimo taisyklė, kuri susiformavo laisvo prekių judėjimo srityje, nereiškia, kad išnaudojama patento turėtojo teisė platinti kitus objektus nei tie, kuriais prekiaujama jo sutikimu. Remdamasi 1985 m. liepos 9 d. Sprendimu *Pharmon*¹³, Airija mano, kad šios bylos atvejis yra panašus į situaciją, kai produktais prekiaujama pagal privalomą licenciją. Ji priduria, kad leidimas naudoti licencijas be teisės turėtojo sutikimo gali atgrasyti diegti inovacijas ir kelia grėsmę teisėtiems programos autoriaus interesams.

40. Su teisiniu reguliavimu pagal Sąjungos teisę susijusius argumentus Prancūzijos vyriausybė papildo su tarptautine teise ir Teisingumo Teismo praktika susijusiais svarstymais¹⁴. Ji nurodo, kad teisė negali būti išnaudojama parsisiuntimo atveju, nes tai – paslaugų internetu tarpininko pasiūlymas, ir pažymi, kad aptarnavimo sutartis aiškiai yra paslaugų teikimas.

41. Italijos vyriausybė, kuri mano, kad reikia atskirti programinės įrangos savininko ir programinę įrangą pagal licenciją turinčio teisę naudoti naudotojo statusus, nurodo, jog programinės įrangos elektroninės kopijos perdavimo internetu atveju, kai platinimo teisė neturi reikšmės, su platinimo teisės išnaudojimu susiję apribojimai nėra taikomi. Ji teigia, kad kitoks vertinimas prieštarautų Sąjungos teisėje įtvirtintai programinės įrangos apsaugai.

42. Komisija, kuri primena, kad ši byla iš esmės susijusi su klausimu, ar galima perparduoti kompiuterio programas ir ar turėtojo teisės išnaudojamos, kai suteikiamas leidimas parsisiųsti kompiuterio programą iš serverio tokiomis sąlygomis, kurios riboja naudotojo teises perduoti programą kitam asmeniui, nurodo, jog ne tik iš Direktyvos 2001/29 28 konstatuojamosios dalies, bet taip pat iš šios direktyvos 4 straipsnio ir PINO autorių teisių sutarties 8 straipsnio bei suderintų šios sutarties, kurios perkėlimas yra vienas iš Direktyvos 2001/29 tikslų, straipsnių paaiškinimų matyti, kad Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 1 dalies c punktas, nepaisant jo teksto, netaikomas materialiam objekte neužfiksuoto kūrinių, kuriam taikoma tik Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalis, platinimo atveju. Tačiau šios direktyvos 3 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nurodyta teisė padaryti kūrinių viešai prieinamą neišnaudojama, o šios direktyvos 29 konstatuojamojoje dalyje taip pat patvirtinta, kad teisės išnaudojimo klausimas nekyla apskritai paslaugų ir būtent paslaugų internetu atveju.

2. Mano vertinimas

43. Teisės išnaudojimo principu, kuris kilo iš Vokietijos ir Amerikos teisės¹⁵, siekiama užtikrinti būtinybės apsaugoti intelektines teises, kurios jų turėtojams iš esmės suteikia naudojimosi monopoliją, ir laisvo prekių judėjimo reikalavimų pusiausvyrą. Šis principas, pagal kurį intelektinės nuosavybės savininko išimtinė teisė taikoma tik pirmam apsaugoto produkto išleidimui į apyvartą, yra „teisinės idėjos <...>, pagal kurią (ši) teisė <...> nesuteikia galimybės sudaryti kliūčių platinti autentišką produktą po to, kai jis buvo paleistas į apyvartą, išraiška“¹⁶.

13 — 19/84, Rink. p. 2281.

14 — Visų pirma 1998 m. balandžio 28 d. Sprendimas *Metronome Musik* (C-200/96, Rink. p. I-1953).

15 — Dėl principo susiformavimo ir pagrindimo žr. B. Castell „L'«épuisement» du droit intellectuel en droits allemand, français et communautaire“, PUF, Paryžius, 1989.

16 — Žr. F.-K. Beier „La territorialité du droit des marques et les échanges internationaux“, *Journal du droit international*, 1971, p. 5, visų pirma p. 14.

44. Siekis sukurti erdvę be vidaus sienų paskatino Teisingumo Teismą įtraukti šią taisyklę į Sąjungos teisinę sistemą. 1971 m. birželio 8 d. Sprendime *Deutsche Grammophon*¹⁷ jis nusprendė, kad „jei garso įrašų gamintojas valstybės narės teisės aktais suteiktą išimtinę teisę platinti apsaugotas prekes įgyvendina taip, kad toje valstybėje draudžia prekybą jo ar jo sutikimu kitoje valstybėje narėje į rinką patiektomis prekėmis tik todėl, kad taip paleista į apyvertą ne pirmosios valstybės narės teritorijoje, tai prieštarauja taisyklėms, numatančioms laisvą prekių judėjimą bendroje rinkoje“.

45. Vadovaujantis teisės išnaudojimo taisykle, intelektinių teisių turėtojas, kuris išleido prekes į apyvertą valstybės narės teritorijoje, praranda galimybę remtis naudojimosi monopolija, kad uždrausti šių prekių įvežimą į kitą valstybę narę. Ši taisyklė ekonomiškai paaiškinama tuo, kad gretutinių teisių turėtojas neturi gauti nepamatuojamo pelno iš naudojimosi savo teise, o taip būtų, jei kiekvieną kartą kertant vidaus sieną Sąjungoje jis galėtų gauti šios teisės suteikiamą ekonominę naudą.

46. Iš teismų praktikos kilusį teisės išnaudojimo principą perėmė Sąjungos teisės aktų leidėjas, kuris jį įtvirtino keliose direktyvose, be kita ko, susijusiose su prekių ženklais¹⁸, duomenų bazėmis¹⁹, augalų veislėmis²⁰, saugomų kūrinių nuomos ir panaudos teisėmis²¹, autorių teisėmis ir gretutinėmis teisėmis informacinėje visuomenėje bei kompiuterių programomis. Nors gausi Teisingumo Teismo praktika šioje srityje formuoja „Bendrijos teisės išnaudojimo doktriną“, kuri gali būti vienodai taikoma visoms intelektinės nuosavybės teisėms, taisyklės taikymo sąlygos ir jos apimtis vis tiek gali skirtis atsižvelgiant į kiekvienos atitinkamos intelektinės nuosavybės teisės ypatumus ir konkrečias šią teisę reguliuojančias teisės nuostatas.

47. Kalbant būtent apie kompiuterių programas, teisės išnaudojimo taisyklė įtvirtinta Direktyvos 2009/24 4 straipsnyje, kuriame pakartojamos Direktyvos 91/250 4 straipsnio nuostatos, išskaidant šį straipsnį į dvi atskiras dalis.

48. Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 1 dalyje kaip išimtinės programos autoriaus teisės nurodytos teisė nuolat arba laikinai atgaminti, teisė pakeisti ir teisė „bet kuria forma viešai platinti ir nuomoti kompiuterio programos originalą arba jos kopijas“ pačiam arba leisti tai daryti kitiems asmenims, o šios direktyvos 4 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad išnaudojama tik platinimo teisė, išskyrus „teisę kontroliuoti tolesnę <...> nuomą“. Iš šių teisės nuostatų matyti, kad išnaudojama tik platinimo, o ne atgaminimo ar pakeitimo teisė. Be to, nors platinimo teisė yra apibrėžta plačiai, teisės išnaudojimo taisyklė taikoma tik vienos platinimo formos, t. y. pardavimo, atveju, o vieną kartą pritaikius, ši taisyklė daro įtaką visoms platinimo formoms, išskyrus nuomą.

17 — 78/70, Rink. p. 487.

18 — 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 299, p. 25). Direktyvos 2008/95 7 straipsnyje numatyta:

„1. Prekių ženklas nesuteikia savininkui teisės uždrausti juo ženklinti prekes, kurios paties ženklo savininko arba su jo sutikimu buvo su tuo ženklu išleistos į rinką (Sąjungoje).

2. 1 dalies nuostatos netaikomos, jeigu savininkas turi teisėtą priežastį nesutikti su tolesniu prekių naudojimu komercinėje veikloje, ypač jei po išleidimo į rinką pasikeitė ar pablogėjo prekių kokybė.“

19 — 1996 m. kovo 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 96/9/EB dėl duomenų bazių teisinės apsaugos (OL L 77, p. 20; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 15 t., p. 459). Direktyvos 96/9 5 straipsnio c punkto antrame sakinyje numatyta, kad „pačiam teisės savininkui arba su jo leidimu kartą pardavus duomenų bazės kopiją (Sąjungoje) prarandama teisė kontroliuoti tokios kopijos perpardavimą (Sąjungos teritorijoje)“.

20 — 1994 m. liepos 27 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2100/94 dėl augalų veislių teisinės apsaugos Bendrijoje (OL L 227, p. 1 ir klaidų ištaisymas OL L 111, 2001, p. 31; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 16 t., p. 390). Reglamento Nr. 2100/94 16 straipsnyje numatyta:

„Augalų veislių teisinė apsauga Bendrijoje nesuteikiama dėl veiksmų, susijusių su bet kokia saugomos veislės medžiaga, arba veislės, kuriai taikomos 13 straipsnio 5 dalies nuostatos, medžiaga, kurios savininko arba jo sutikimu buvo perleistos kitiems bet kurioje (Sąjungos) dalyje, arba bet kokia iš minėtos medžiagos išvesta medžiaga, jeigu tokie veiksmai:

a) nesusiję su tos veislės tolesniu dauginimu, išskyrus atvejus, kai toks dauginimas buvo numatytas tą medžiagą perduodant, arba

b) nesusiję su veislės dauginamosios medžiagos eksportu į trečiąją šalį, nesaugančią veislių tų augalų genčių ar rūšių, kurioms ta veislė priklauso, išskyrus atvejus, kai eksportuota medžiaga yra skirta galutiniam vartojimui.“

21 — Direktyvos 92/100 1 straipsnio 4 dalyje numatyta, kad „šio straipsnio 1 dalyje nurodytos teisės neprarandamos pardavus ar kitu būdu išplatinus autorių kūrinių originalus ir kopijas bei kitus 2 straipsnio 1 dalyje numatytus objektus“.

49. Klausimas, ar teisės išnaudojimo taisyklė, kaip ji suformuluota Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalyje, gali apimti ir internetu parsisiųstos „naudotos“ programinės įrangos prekybą, valstybėse narėse, ypač Vokietijoje²², sukėlė didelius ginčus, kuriuos taip pat atspindi diskusijos Jungtinėse Amerikos Valstijose dėl „first sale doctrine“ taikymo skaitmeninei aplinkai²³.

50. Kadangi teisės išnaudojimas priklauso nuo teisių turėtojo ar su jo leidimu atlikto pirmojo „kompiuterių programos kopijos pardavimo“ Sąjungoje, iš pradžių reikia nustatyti ar ši sąvoka, dėl kurios, priėmus Direktyvą 2009/24, kilo daug klausimų²⁴, aiškintina vienodai.

51. Vadovaujantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, iš reikalavimų vienodai taikyti Bendrijos teisę ir lygybės principo matyti, kad Sąjungos teisės nuostatoje, kuri dėl prasmės ar taikymo srities nustatymo aiškiai nenurodo valstybių narių teisės, vartojamos sąvokos visoje Sąjungoje turi būti aiškinamos vienodai²⁵. Kadangi Direktyvoje 2009/24 nenurodoma, kad sprendžiant, kokią reikšmę reikia suteikti terminui „kopijos pardavimas“, būtina vadovautis nacionaline teise, šis terminas šios direktyvos taikymo tikslais turi būti aiškinamas kaip reiškiantis savarankišką Sąjungos teisės sąvoką, kurią reikia aiškinti vienodai visų valstybių narių teritorijoje, atsižvelgiant, be kita ko, į Sąjungos teisės terminus, aplinkybes, kuriomis ji vartojama, ir Direktyvos bei tarptautinės teisės siekiamus tikslus²⁶.

52. Iš Direktyvos 2009/24 4 ir 5 konstatuojamųjų dalių matyti, kad šia direktyva siekiama panaikinti vidaus rinkai kliudančius valstybių narių teisės aktų skirtumus. 2001 m. lapkričio 20 d. Sprendime *Zino Davidoff ir Levi Strauss*²⁷ Teisingumo Teismas nusprendė, kad sutikimo, kuris yra lemiamas išimtinės teisės išnykimo elementas, sąvoka turi būti aiškinama vienodai, siekiant „tokios pačios apsaugos visų valstybių narių teisės aktuose“²⁸, todėl reikia manyti, kad sąlyga, susijusi su programos kopijos pardavimu, neturėtų būti skirtingai aiškinama skirtingose nacionalinės teisės sistemose.

53. Atsižvelgiant į tai, reikia išnagrinėti, ar „kompiuterių programos kopijos pardavimo“ sąvoka, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalį, gali būti taikoma tokiomis aplinkybėmis, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje.

54. *Oracle* teigia, kad klientas moka mokestį ne už leidimą paprasčiausiai parsisiųsti programą ar gauti objekto kodą, bet už licencine sutartimi suteiktos naudotojo sutarties sudarymą. *Oracle* priduria, kad daugeliu atvejų klientai taip pat sudaro paslaugų teikimo sutartimi laikomą aptarnavimo sutartį, kuri leidžia atnaujinti programą ir ištaisyti klaidas. Remdamasi tuo *Oracle* daro išvadą, kad tai nėra pardavimas, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalį.

55. Šis vertinimas man atrodo neteisingas.

22 — Žr. P. Bräutigam „Second-hand software in Europe: thoughts on the three questions of the German Federal Court of Justice referred to the Court of Justice of the European Union“, *Computer Law Review International*, 1/2012, p. 1, ir T. Overdijk, P. van der Putt, E. de Vries ir T. Schafft „Exhaustion and Software Resale Rights“, *Computer Law Review International*, 2/2011, p. 33.

23 — Žr. S. Frankel ir L. Harvey „Will the digital era sound the death knell for the first sale doctrine in US copyright law?“, *Intellectual Property Magazine*, 2011 m. kovas, p. 40.

24 — Visų pirma žr. A. Strowel ir E. Derclaye *Droit d'auteur et numérique: logiciels, bases de données, multimédia – Droit belge, européen et comparé*, Bruylant, Briuselis, 2001. Taip pat žr. M. Vivant „Le programme d'ordinateur au pays des muses; observations sur la directive du 14 mai 1991“, *La semaine juridique – Édition entreprise*, 1991, Nr. 47, p. 479. Šis autorius kritikuoja „rengėjų konceptualų nesugebėjimą atskirti intelektinės kūrybos nuo laikmenos“ (16.2 punktas, p. 484).

25 — Šiuo klausimu žr. 2007 m. birželio 14 d. Sprendimo *Häupl* (C-246/05, Rink. p. I-4673) 43 punktą ir nurodytą teismo praktiką.

26 — Šiuo klausimu žr. 2010 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Bezpečnostní softwarová asociace* (C-393/09, Rink. p. I-13971) 30 punktą ir nurodytą teismo praktiką.

27 — C-414/99-C-416/99, Rink. p. I-8691.

28 — 41–43 punktai.

56. Mano nuomone, iš Direktyvos 2009/24 aiškiai matyti, kad joje iš pardavimo ir nuomos atskyrimo daromas „summa divisio“, nuo kurio priklauso tiek teisės išnaudojimo taisyklės taikymas²⁹, tiek šios taisyklės apimtis³⁰. Šios direktyvos 12 konstatuojamojoje dalyje nuoma apibrėžiama kaip leidimas naudotis kompiuterio programa ar jos kopija ribotą laiką siekiant pelno. Priešingai, kompiuterio programa ar jos kopija turi būti laikoma parduota, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 4 straipsnio 2 dalį, jei, nepaisant, kaip šį sandorį kvalifikuoja šalys, šiuo sandoriu perduodama kompiuterio programos kopijos nuosavybė neterminuotam laikui ir už tai sumokant vienkartinį mokestį. Be to, šis atskyrimas suderinamas su Teisingumo Teismo praktika, pagal kurią teisės išnaudojimas netaikomas nuomai³¹, bet taikomas nuosavybės perdavimo atveju³².

57. Licencijos, kuri suteikia leidimą naudotis kompiuterio programos kopija ją parsisiuntus internetu, suteikimas yra sudėtingas sandoris, kuris gali apimti ir paslaugų teikimo sutartį, susijusią su, be kita ko, leidimu naudotis kompiuterio programa, jos naudojimu bei aptarnavimu, ir kopijos pardavimo sutartį, kuri reikalinga šioms paslaugoms teikti³³. Taip suteikto leidimo naudotis programa apimtis gali skirtis.

58. Ši naudojimosi teisė pasižymi nuomai būdingais požymiais, kai ji suteikiama laikinai, už ją mokami periodiniai mokėjimai ir teikėjas nepraranda kompiuterio programos kopijos, kurią teisės turėtojas jam privalo grąžinti, nuosavybės. Priešingai, man atrodo, kad pardavimo požymių ji turi tuomet, kai klientas galutinai įgyja teisę naudotis kompiuterio programos kopija, kurios teikėjas atsisako už nustatyto dydžio mokestį.

59. Iš tiesų manau, kad atsižvelgiant į teisės išnaudojimo tikslą, kuriuo siekiama riboti intelektinės nuosavybės teisėje egzistuojančią išimtinę teisę, kai prekybos sandorio pagrindu teisės turėtojas realizuoja savo teisės ekonominę vertę, sąvoka „pardavimas“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalį, turi būti aiškinama plačiai ir apimti visas produkto prekybos formas, kurioms būdinga tai, kad neterminuotai ir už vienkartinį mokestį įgyjama teisė naudotis kompiuterio programos kopija. Per siauras šio termino aiškinimas pažeistų šios teisės nuostatos veiksmingumą ir teisės išnaudojimo taisyklė neturėtų jokios reikšmės, nes programinės įrangos prekyba dažniausiai vykdoma naudojimo licencijų forma ir norint apeiti šią taisyklę paslaugų teikėjams pakaktų nurodyti, kad tai yra „licencijos“, o ne „pardavimo“ sutartis.

60. Remdamasis tuo darau išvadą, kad nors teisės turėtojas, kaip antai *Oracle*, gali daryti šiek tiek dirbtinį skirtumą tarp leidimo naudotis kompiuterio programos kopija ir naudojimosi teisės įgijimo, teisės naudotis kompiuterio programos kopija perdavimas yra pardavimas, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalį.

61. Tačiau išvados, kad sandoris laikomas „pardavimu“, nepakanka nuspręsti, jog platinimo teisė gali būti išnaudojama tokiomis aplinkybėmis, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje.

29 — Ta prasme, kad teisė išnaudojama tik pardavimo atveju.

30 — Ta prasme, kad teisės išnaudojimas po pardavimo nesuteikia teisės vėliau kopiją nuomoti. Žr. B. Czarnota ir R. Hart *Legal Protection of Computer Programs in Europe – A guide to the EC Directive*, Butterworths, 1991, p. 60:

„If sale is the first means of distribution which the rightholder chooses, he can now under the Directive not prevent the resale of the copy which he has sold. Property rights pass from the rightholder to the purchaser in the physical support of the copy of the program, and the purchaser is free to dispose of that tangible property in any way he chooses, except that he may not offer it for rental or licensing. He may, however, lend, give or otherwise dispose of the physical support.

The intellectual property rights of the author in the program contained in that physical support remain unchanged by any of the above transactions. His interests in the intellectual property are only affected when the sold copy is offered for rental, because the act of rental is a form of distribution which would be in direct competition with other forms of exploitation, such as sale of copies, and would therefore prejudice the rightholder's ability to control the normal exploitation of his work.“

31 — Žr. minėtą Sprendimą *Metronome Musik*.

32 — Žr. 2008 m. balandžio 17 d. Sprendimą *Peek & Cloppenburg* (C-456/06, Rink. p. I-2731).

33 — Šiuo klausimu žr. S. Dusollier *Droit d'auteur et protection des œuvres dans l'univers numérique – Droits et exceptions à la lumière des dispositifs de verrouillage des œuvres*, Larcier, Briuselis, 2007, Nr. 529 ir 530. Šis autorius sandorį apibūdina kaip „sudėtingą <...> sutartinę formą“, kuri gali būti išskirta į laikmenos pardavimo ar paslaugų teikimo sutartį, jei kalbama apie parsisiuntimą ar naudojimą nuotoliniu būdu, ir licencinę sutartį, susijusią su laikmenoje užfiksuoto ar elektroniniu būdu perduoto kūrinio autorių teisėmis.

62. *Oracle*, Ispanijos ir Prancūzijos vyriausybės, Airija, Italijos vyriausybė bei Komisija nurodo, kad teisės išnaudojimo dėl kompiuterio programos kopijos pardavimo apimtis yra neabejotinai siaura, nes ji taikoma išimtinai tik materialioje laikmenoje užfiksuotos kompiuterio programos kopijos platinimo teisei.

63. Šį aiškinimą pagrindžia keli argumentai.

64. Teigiama, kad kompiuterio programos parsisiuntimo internetu sandoris yra ne platinimo veiksmas, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalį ir Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį, bet kūrinio viešo paskelbimo veiksmas, kaip tai suprantama pagal pastarosios direktyvos 3 straipsnio 1 dalį. Tačiau Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad teisės neišnaudojamos viešo paskelbimo veiksmu.

65. Be to, iš minėtos 2000 m. balandžio 10 d. Komisijos ataskaitos aiškiai matyti, kad autoriaus teisės išnaudojimas taikomas tik kopijų, t. y. prekių, pardavimo atveju, ir nėra taikomas elektroninių paslaugų pagrindu pateikto pasiūlymo atveju³⁴.

66. Toks pat siauras teisės išnaudojimo sąvokos aiškinimas pateikiamas Direktyvoje 2001/29, kurioje įtvirtintos aiškios nuorodos į Sąjungos teisės aktų leidėjo siekį taisyklę taikyti tik vienos kūrinio platinimo formos, t. y. prekės, kurioje yra kompiuterio programa, pardavimo atveju.

67. Be kita ko, nurodoma, kad Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 2 dalyje numatyta, jog platinimo teisė išnaudojama tik „objekto“ nuosavybės pirmo pardavimo ar kitokio pirmo perdavimo atveju. Be to, šios direktyvos 28 ir 29 konstatuojamosiose dalyse numatyta, kad, pirma, autoriaus teisių apsauga pagal šią direktyvą apima „išimtinę teisę kontroliuoti kūrinio, *užfiksuoto materialioje laikmenoje*, platinimą“³⁵, ir, antra, kad „teisių išnaudojimo klausimas neiškyla paslaugų, ypač internetinių („on-line“) paslaugų, atveju“. Pastarojoje konstatuojamojoje dalyje priduriama, kad „tas pats pasakytina ir apie kūrinio ar kito objekto materialią kopiją, kurią teisių turėtoji leidus padaro tokios paslaugos naudotojas (ir kad) skirtingai nuo CD-ROM ar CD-I, kuriuose intelektinės nuosavybės objektai yra užfiksuoti materialioje laikmenoje, būtent prekėje, kiekviena internetinė („on-line“) paslauga iš tiesų yra veiksmas, kuriam turėtų būti gautas leidimas tais atvejais, kai autorių teisės ar gretutinės teisės tai nustato“.

68. Dar daugiau, Direktyvos 2001/29 29 konstatuojamoji dalis pagrįsta Direktyvos 96/9 33 konstatuojamąja dalimi, kurioje buvo aiškiai nurodytas Sąjungos teisės aktų leidėjo ketinimas įtvirtinti, kad teisių išnaudojimas taikomas tik produkto, kurį sudaro materialus paviršius ir intelektinės teisės turinys, apyvartai. Šis ketinimas taip pat matyti ir iš Direktyvos 96/9 43 konstatuojamosios dalies, kurioje nurodoma, jog persiunčiant duomenis elektroniniu būdu teisė uždrausti panaudojimą nesibaigia nei duomenų bazės, nei šios duomenų bazės ar jos dalies kopijos, kurią padaro persiuntimo adresatas tokios teisės savininkui pritarus, atžvilgiu.

69. Galiausiai tarptautinėje teisėje palaikomas siauras teisės išnaudojimo aiškinimas. Direktyva 2001/29, be kita ko, siekiama valstybėse narėse įgyvendinti PINO autorių teisių sutartį. Minėtame Sprendime *Peek & Cloppenburg* Teisingumo Teismas priminė, kad Sąjungos teisės aktai turi būti aiškinami kiek galima atsizvelgiant į tarptautinę teisę, ypač kai šiais aktais būtent siekiama įgyvendinti Sąjungos sudarytą tarptautinę sutartį³⁶. Todėl remiantis tuo reikia daryti išvadą, kad Direktyva 2001/29, kuria siekiama įgyvendinti tam tikrus PINO autorių teisių sutartyje ir 1996 m. gruodžio 20 d. Ženevoje

34 — Žr. šios ataskaitos p. 18.

35 — Išskirta mano.

36 — 30 punktas ir nurodyta teismų praktika.

priimtoje PINO atlikimų ir fonogramų sutartyje³⁷ įtvirtintus tarptautinius įsipareigojimus, turi būti aiškinama atsižvelgiant į suderintus PINO autorių teisių sutarties straipsnių paaiškinimus, pagal kurias šios sutarties 6 straipsnio 2 dalyje numatytas platinimo teisės išnaudojimas „išimtinai žymi užfiksuotas kopijas, kurias galima išleisti į apyvartą kaip materialius objektus“.

70. Mano nuomone, šie argumentai nėra visiškai įtikinami.

71. Pirma, priešingai, nei nurodo Komisija, nemanau, kad kompiuterio programos platinimas parsisiunčiant ją internetu gali būti nelaikomas „platinimo teise“, o pripažįstamas kaip Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 3 dalyje numatytas viešas paskelbimas. Mano nuomone, galimi du pagrindiniai šio aiškinimo prieštaravimai.

72. Visų pirma, jei pripažintume, kad Direktyvos 2001/29, kuria būtent siekiama autoriaus teisę pritaikyti prie skaitmeninės aplinkos, bendrosios nuostatos gali daryti įtaką Direktyvos 2009/24, kuri skirta kodifikuoti prieš interneto atsiradimą priimtą Direktyvą 91/250, specialiųjų nuostatų aiškinimui, vis dėlto reikėtų konstatuoti, jog Direktyvos 2001/29 1 straipsnio 2 dalies a punkte nurodyta, kad ši direktyva „nekeičia ir jokių būdu nepaveikia egzistuojančių (Sąjungos teisės) nuostatų dėl <...> kompiuterinių programų teisinės apsaugos“. Kadangi Direktyvoje 2009/24 nedaroma jokia nuoroda į paskelbimo teisės sąvoką, o platinimo teisė apibrėžiama labai plačiai, kaip apimanti teisę „bet kokia forma viešai platinti <...> kompiuterio programos originalą arba jos kopijas“, mano nuomone, įvertinus kartu abi šias direktyvas sunku manyti, kad Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta teisė padaryti kūrinių viešai prieinamą taikoma kompiuterio programoms. Be to, nemanau, kad Komisijos argumentams pagrįsti nurodomas minėtas Sprendimas *Bezpečnostní softwarová asociace* gali būti aiškinamas tokiu būdu³⁸.

73. Be to, kadangi Direktyvoje 2001/29 nepateikiami kūrinių viešo paskelbimo, padarymo viešai prieinamų ar platinimo teisių apibrėžimai, šios direktyvos 3 ir 4 straipsniai turi būti aiškinami kiek galima atsižvelgiant į PINO autorių teisių sutartį³⁹. Šios sutarties 6 straipsnio 1 dalyje platinimo teisė apibrėžiama kaip teisė suteikti leidimą padaryti kūrinius ar kopijas viešai prieinamus „juos perduodant ar kitaip perduodant nuosavybėn“. Šios nuostatos formuluotė yra vienareikšmė. Nuosavybės perdavimu paprastas viešo paskelbimo veiksmas aiškiai pakeičiamas platinimo veiksmu.

74. Antra, Direktyvos 2001/29 konstatuojamosiose dalyse esantys teiginiai nėra nei aiškūs, nei vienareikšmiai.

75. Taigi, šios direktyvos 28 konstatuojamosios dalies pirmo sakinio, kuriame nurodyta, kad „autorių teisių apsauga pagal šią direktyvą *apima*⁴⁰ išimtinę teisę kontroliuoti kūrinių, užfiksuoto materialioje laikmenoje, platinimą“ vertinimas *a contrario* reiškia, kad ši teisė apima ir kitas platinimo formas. Iš tiesų šios konstatuojamosios dalies, susijusios su teisės išnaudojimu, antrame sakinyje teisės išnaudojimo taikymas neribojamas konkrečia platinimo forma.

37 — Žr. šios direktyvos 15 konstatuojamąją dalį.

38 — Nesuprantu, kaip iš šio sprendimo, susijusio su grafinėmis vartotojų sąsajomis, galima padaryti išvadą, kad Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalyje numatyta teisė suteikti leidimą naudotis yra taikoma kompiuterio programoms, kai Teisingumo Teismas aiškiai nurodė, kad grafinės vartotojų sąsajos nėra kompiuterio programos išraiškos forma.

39 — Žr. šios išvados 69 punktą.

40 — Išskirta mano.

76. Direktyvos 2001/29 29 konstatuojamoji dalis taip pat yra dviprasmiška. Nors atrodo, kad šioje konstatuojamojoje dalyje atskiriamas prekių pardavimas, kuriam taikoma teisės išnaudojimo taisyklė, ir paslaugų teikimas, kuriam ši taisyklė netaikoma, vis dėlto internetinių paslaugų sąvoka, kaip ji apibrėžta Sąjungos teisėje, apima prekių pardavimą internetu⁴¹. Taigi, pavyzdžiui, jei pažodžiui laikytumėmės šios konstatuojamosios dalies, teisės išnaudojimo taisyklė nebūtų taikoma CD-ROM, kuriame užfiksuota kompiuterio programa, pirkimo internetu atveju. Tačiau man atrodo, kad tai, ar pardavimas atliktas nuotoliniu būdu, ar ne, neturi reikšmės šios taisyklės taikymui.

77. Trečia, jei Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalis būtų aiškinama taip, kad teisės išnaudojimo taisyklė netaikoma parsisiuntimo internetu atveju, ir kadangi kompiuterio programos yra daugiausia platinamos šia prekybos forma, tai reikštų, kad šios taisyklės taikymo apimtis būtų labai apribota ir taip būtų ribojamas laisvas judėjimas.

78. Nors SESV 36 straipsnyje nurodyta, kad tokie ribojimai gali būti pateisinami, be kita ko, pramoninės ir komercinės nuosavybės apsaugos pagrindais, pagal nusistovėjusią teismų praktiką nukrypti leidžiančia nuostata šiuo pagrindu galima remtis tik tiek, kiek ja siekiama užtikrinti teises, kurios yra konkretus tokios nuosavybės objektas⁴². Šis principas reiškia, kad kiekvienos atitinkamos intelektinės nuosavybės teisės atveju reikia nustatyti sąlygas, kurioms esant šios teisės įgyvendinimas bus laikomas suderinamu arba nesuderinamu su Sąjungos teise.

79. Tačiau abejoju, ar leidimas teisės turėtojui uždrausti kompiuterio programos kopijos nuosavybės teisę teisėtai įsigijusiam asmeniui perparduoti šią kopiją yra teisių, kurios yra konkretus autoriaus teisės objektas, užtikrinimas.

80. Vertindamas autoriaus teisės apsauga pateisinamų nuo laisvo judėjimo nukrypti leidžiančių nuostatų teisėtumą Teisingumo Teismas tikrina, ar autoriaus teisės turėtojas gavo atlyginimą, į kurį jis, vadovaujantis teisės aktais, turėjo teisę.

81. Minėtame Sprendime *Football Association Premier League ir kt.* Teisingumo Teismas, priminęs, kad nuo laisvo judėjimo principo leidžiama nukrypti, tik jeigu tai pagrįsta teisių, kurios yra konkretus nagrinėjamos intelektinės nuosavybės objektas, apsauga ir kad šiuo konkrečiu objektu nagrinėjamų teisių turėtojams, be kita ko, siekiama užtikrinti galimybės komerciškai eksploatuoti saugomų objektų išleidimą į apyvartą ir leidimo naudotis šiuo objektu apsaugą, suteikiant licenciją, už kurią sumokamas mokestis, nusprendė, jog toks konkretus objektas nagrinėjamų teisių turėtojams negarantuoja galimybės reikalauti kuo didesnio mokesčio, o tik tinkamo mokesčio, t. y. protingo mokesčio, atsižvelgiant į teikiamos paslaugos ekonominę vertę už kiekvieną saugomų objektų panaudojimą⁴³.

82. Toliau nusprendęs, kad transliuotojų mokamas priedas siekiant užtikrinti visišką teritorinį išimtinumą gali lemti dirbtinį kainų skirtumą tarp šitaip atskirtų nacionalinių rinkų, Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad šis priedas viršija tai, kas būtina siekiant teisių turėtojams užtikrinti tinkamą mokestį⁴⁴.

41 — Šiuo klausimu žr. 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) (OL L 178, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 25 t., p. 399) 18 konstatuojamąją dalį.

42 — Žr. 2002 m. balandžio 23 d. Sprendimą *Boehringer Ingelheim ir kt.* (C-143/00, Rink. p. I-3759, 28 punktas) ir 2011 m. spalio 4 d. Sprendimą *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, Rink. p. I-9083, 106 punktas ir minėta teismo praktika).

43 — Minėtas Sprendimas *Football Association Premier League ir kt.* (106–109 punktai ir nurodyta teismo praktika).

44 — Ten pat (115 ir 116 punktai).

83. Manau, kad tokiomis aplinkybėmis, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, teisių turėtojas gavo tinkamą mokestį, kai jam buvo sumokėta už kompiuterio programos kopijos naudojimo teisės įgijimą. Jei būtų pripažinta, kad jis galėtų kontroliuoti šios kopijos perpardavimą ir šiuo atveju reikalauti naujo mokesčio, remdamasis tuo, kad kopiją, parsisiųstą internetu, elektroninėje laikmenoje išsaugojo klientas, o ne ją parduoti skirtoje laikmenoje užfiksavo teisių turėtojas, tai reikštų ne konkretaus autoriaus teisės objekto apsaugą, o autoriaus turimos naudojimo monopolijos išplėtimą.

84. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo antrąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, jog kompiuterio programos kopijos platinimo teisė išnaudojama, jei teisės turėtojas, kuris davė sutikimą parsisiųsti šią kopiją internetu į elektroninę laikmeną, taip pat už mokestį suteikė teisę neterminuotai naudoti šią kopiją. Iš tiesų pardavimas pagal šią teisės nuostatą yra bet koks, nesvarbu, kokia forma ir priemone Sąjungoje suteiktas, leidimas naudotis kompiuterio programos kopija, siekiant ja naudotis neterminuotai ir už nustatyto dydžio mokestį.

C – Dėl pirmojo ir trečiojo klausimų

85. Pirmuoju ir trečiuoju klausimais prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismo iš esmės klausia, ar kaip „teisėtai įsigijęs asmuo“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2009/24 5 straipsnio 1 dalį, naudojimo licencijos įgijėjas gali remtis šios direktyvos 4 straipsnio 2 dalyje įtvirtinta teisės išnaudojimo taisykle, kad galėtų padaryti naują kompiuterio programos kopiją, kai pirmasis įgijėjas ištrynė savo kopiją ar jos nebenaudoja.

1. Šalių pagrindinėje byloje, vyriausybių ir Komisijos pastabos

86. *UsedSoft* nurodo, kad teisės išnaudojimo principas neturėtų reikšmės, jei būtų laikoma, jog teisės turėtojas negali kontroliuoti tolesnio programų kopijų platinimo, bet gali ir toliau kontroliuoti programai atgaminti būtinus naudojimo veiksmus.

87. *UsedSoft* priduria, kad tai, jog pirmasis įgijėjas ištrynė ar nebenaudoja savo kompiuterio programos kopijos, leidžia užtikrinti, jog gamintojo perduota programinė įranga nebus naudojama du ar net daugiau kartų.

88. *Oracle* teigimu, Direktyvos 2009/24 5 straipsnio 1 dalyje esanti „teisėtai įsigijusio asmens“ sąvoka apima tik pagal licencinę sutartį teisę naudoti kompiuterio programą turintį įgijėją, o sąvoka „naudoti pagal (kompiuterio programos) paskirtį“ yra susijusi su naudojimu, kuris atitinka teisės turėtojo suteiktą naudojimo teisę, todėl ji prirėkus turi būti apibrėžiama pagal atitinkamas licencijos sutarties nuostatas, apibrėžiančias naudojimo teisės pobūdį ir apimtį.

89. *Oracle* priduria, kad teisės išnaudojimas susijęs tik su į apyvartą išleistos kompiuterio programos kopijos platinimo teise ir negali daryti įtakos naudojimo teisei, kuri, kalbant apie kompiuterio programas, kurių naudojimas reiškia ir jų atgaminimą, apima atgaminimo teisę.

90. *Oracle* nuomone, kurią ji grindžia pagal analogiją su prekių ženklų teise, teisės išnaudojimo principo prasmė ir tikslas nereiškia, kad kitiems asmenims nei teisės turėtojas suteikiama teisė pagal atitinkamą naudotojų skaičių į daugelį papildomų naudojimo teisių išdalyti ir suskaidyti pradinę naudojimo teisę. Be to, dėl „naudotų“ licencijų perpardavimo tampa neįmanoma prekyba licencijomis mažesnėmis kainomis, kuri suteikia galimybę naudotis programomis finansiškai silpnoms naudotojų grupėms, kaip antai mokymo institucijoms.

91. *Oracle* taip pat nurodo, kad nei teisės turėtojas, nei vėlesnis įgijėjas negali patikrinti, ar pirmasis įgijėjas iš tikrųjų ištrynė savo kopiją arba jos nebenaudoja.

92. Prancūzijos vyriausybė, Airija ir Italijos vyriausybė iš esmės nurodo, kad tik asmuo, kuris turi teisės turėtojo suteiktą kompiuterio programos naudojimo teisę, gali būti laikomas „teisėtai įsigijusiu asmeniu“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2009/24 5 straipsnio 1 dalį. Prancūzijos vyriausybė ir Airija taip pat nurodo, kad asmuo, kuris neįgijo licencijos iš teisės turėtojo ir kuris dėl to nėra teisėtai įsigijęs asmuo, negali remtis teisės išnaudojimo taisykle.

93. Manydamos, kad asmuo, kuris gali remtis kompiuterio programos kopijos platinimo teisės išnaudojimu, yra „teisėtai įsigijęs asmuo“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2009/24 5 straipsnio 1 dalį, Ispanijos vyriausybė ir Komisija mano, kad nereikia atsakyti į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo trečiąjį klausimą, nes į antrąjį klausimą jos atsako neigiamai.

2. Mano vertinimas

94. Mano nuomone, į šį klausimą galima atsakyti atblokus platinimo teisę, kuri yra išnaudojama, ir atgaminimo teisę, kuri nėra išnaudojama.

95. Šioje byloje neginčijama, kad *Oracle* suteikta naudojimo licencija leidžia prisijungus prie *Oracle* interneto svetainės atgaminti kompiuterio programą. Tai, mano nuomone, reiškia, kad šia licencija suteiktų naudojimo teisių perdavimas susijęs ne su platinimo, bet su atgaminimo teise.

96. Nors pirmojo įgijėjo parsisiųstos kopijos perpardavimą apima platinimo teisė, tokios naudojimo licencijos, kurią *Oracle* suteikė savo klientams, perleidimas susijęs su išimtinės atgaminimo teisės įgyvendinimu, nes ji leidžia parsisiųstus internetu ar atgaminus naudotojo jau turimą kopiją padaryti naują programos kopiją.

97. Iš Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalies aiškiai matyti, kad teisės išnaudojimo principas yra susijęs tik su kompiuterio programos kopijos platinimu ir negali pakeisti atgaminimo teisės, kuri negali būti pažeidžiama nepakeitus pačios autoriaus teisės esmės.

98. Be to, man atrodo, kad šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalis neleidžia apeiti šios kliūties. Mano nuomone, šios nuostatos objektas yra tik leidimas asmeniui, kuris jau turi kompiuterio programos kopiją, atgaminti šią kopiją, kad galėtų ją naudoti pagal paskirtį. Priešingai, ši nuostata, mano manymu, programos kopijos dar neturinčiam asmeniui neleidžia jos atgaminti ne tik tam, kad galėtų ją naudoti pagal paskirtį, bet apskritai ją naudoti. Be to, ši nuostata, kuri taikoma nesant konkrečių sutartinių nuostatų, mano nuomone, gali būti taikoma tik sutarties pagrindu su teisės turėtoju susijusiam įgijėjui.

99. Vadovaujantis šiuo metu galiojančiais teisės aktais, man neatrodo, kad su platinimo teise neatsiejamai susijusią teisės išnaudojimo taisyklę galima taikyti ir atgaminimo teisei. Esu tikras, jog toks taisyklės aiškinimas, kad ji taikoma tik vienai kopijai, šią parsisiųstus internetu įrašyti į duomenų laikmeną, praktiškai gerokai apribos jos apimtį, bet net jei šis aiškinimas būtų grindžiamas būtinybe apsaugoti teisės išnaudojimo taisyklės veiksmingumą ir užtikrinti laisvą prekių bei paslaugų judėjimą, priešingas sprendimas, pagal kurį teisės išnaudojimo taisyklė būtų taikoma viršijant Sąjungos teisės aktų leidėjo ketinimus⁴⁵, neatrodo galimas nepažeidus teisinio saugumo principo, kuriuo reikalaujama, kad Europos teisės normos būtų numatomos.

45 — Be to, reikia pažymėti, kad 2012 m. sausio 11 d. Komisijos komunikate Europos Parlamentui, Tarybai, Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui ir Regionų komitetui dėl darnios sistemos, kuria siekiama padidinti pasitikėjimą bendrąja skaitmenine elektroninėje prekyboje ir internetu teikiamų paslaugų rinka (COM(2011) 942 galutinis), Komisija nurodo, jog imsis veiksmų, kad „(Direktyvos 2001/29) persvarstymas informacinėje visuomenėje <...> užtikrintų, kad būtų sparčiai įgyvendinama plataus užmojo Europos intelektinės nuosavybės strategija“ (žr. pagrindinių veiksmų 2 punktą, p. 8).

100. Iš viso to, kas išdėstyta, darau išvadą, kad Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalis ir 5 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, jog kompiuterio programos kopijos naudojimo teisės perpardavimo atveju antrasis įgijėjas negali remtis šios kopijos platinimo teisės išnaudojimu, kad galėtų atgaminti programą sukurdamas naują kopiją, net jeigu pirmasis įgijėjas ištrynė savo kopiją arba jos nebenaudoja.

V – Išvada

101. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti *Bundesgerichtshof*:

„1. 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/24/EB dėl kompiuterių programų teisinės apsaugos 4 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad kompiuterio programos kopijos platinimo teisė išnaudojama, jei teisės turėtojas, kuris davė sutikimą parsisiųsti šią kopiją internetu į elektroninę laikmeną, taip pat už mokestį suteikė teisę neterminuotai naudoti šią kopiją.

Iš tiesų pardavimas pagal šią teisės nuostatą yra bet koks, nesvarbu, kokia forma ir priemone Sąjungoje suteiktas, leidimas naudotis kompiuterio programos kopija, siekiant ja naudotis neterminuotai ir už nustatyto dydžio mokestį.

2. Direktyvos 2009/24 4 straipsnio 2 dalis ir 5 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, jog kompiuterio programos kopijos naudojimo teisės perpardavimo atveju antrasis įgijėjas negali remtis šios kopijos platinimo teisės išnaudojimu, kad galėtų atgaminti programą sukurdamas naują kopiją, net jeigu pirmasis įgijėjas ištrynė savo kopiją arba jos nebenaudoja.“